

Det kongelige landbruks- og matdepartement
Marit Bergliot Braathen
Akersgt. 59 (R5), PB 8007 Dep
0030 OSLO

Hamar, 15. mai 2006
dokument1

Høring av forslag til endring av lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell

Innledningsvis vil vi bemerke at Geno ikke er høringsinstans i følge vedlagte høringsliste. Spørsmål tilknyttet veterinær betjening er vesentlig for Geno som organisasjon og for Geno sine medlemmer, og vi ber om at Geno kommer på høringslista i eventuell oppfølging av saken og i tilsvarende saker.

Det foreliggende forslag til høring innebærer en overføring av ansvar for klinisk veterinæravakt til kommunene og etablering av kommunalt ansvar for tilfredsstillende tilgang på dyrehelsepersonell. I praksis vil dette innebære en overføring av ansvar for veterinær klinisk beredskap og veterinærdekning fra stat til kommune.

Følger av overføring av nevnte ansvar fra stat til kommune ville kunne virke positivt dersom kommuneadministrasjonene gis mulighet til å benytte og iverksette sin kunnskap om de eksisterende behov lokalt.

Ulempene ved det foreliggende forslaget om overføring av nevnte ansvar synes imidlertid å være betydelige.

For det første er det i lovforslaget ikke gitt føringer for hvordan dette ansvaret skal ivaretas. Kommunene får kort og godt ansvar for å sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell. Hva som er "tilfredsstillende tilgang" vil på denne måten kunne bli svært forskjellig fra kommune til kommune, med fare for at "tjenester fra dyrehelsepersonell" ikke vil være ensbetydende med veterinær tilgang som ivaretar dyrevelferd og hindrer unødig lidelse hos dyr. Vi mener at det må foreligge en klar beskrivelse av hva kommunene vil kunne få ansvar for, og hvordan dette skal etterleves i praksis. Tjenesten må defineres, og det må for eksempel framgå tydelig at dyrehelsepersonell er ensbetydende med veterinær i denne sammenhengen.

For det andre foreligger det ingen god plan for hvordan denne ordningen skal finansieres. Som kjent har kommunene svært varierende økonomi, noe som lokalt må håndteres gjennom ulik prioritering og vektlegging av kommunale tjenester. Det er opplagt at det foreliggende forslaget kan medføre en svært ulik dyrehelsetjeneste i forskjellige kommuner, og en kan risikere lav prioritering av denne tjenesten i flere kommuner med dårlig økonomi, spesielt der husdyrbruket har mindre økonomisk betydning.

For det tredje vil vi bemerke vår store bekymring angående beredskap i forbindelse med smittsomme sykdommer. Som det sies i høringsnotatet ligger forvaltning av ansvar for tiltak mot smittsomme sykdommer hos Mattilsynet. Videre sies det at veterinærer har en generell

plikt til å rapportere til Mattilsynet om smittsomme sjukdommer som de kommer over i sitt virke, og at muligheten for å få tak i veterinær i så måte er av betydning for beredskapen mot alvorlige smittsomme sjukdommer. Intensjonene med disse formuleringene er, etter vårt skjønn, ikke godt nok ivare tatt med det foreliggende lovforslag. Mattilsynet har ansvar for forvaltning av tiltak mot smittsomme sjukdommer. Med dagens organisering av Mattilsynet, uten døgnbasert beredskapsvakt, er det vesentlig med en kontinuerlig døgnbasert tilgang på veterinære tjenester. Denne tilgangen kan bli utilstrekkelig når kommunene etter eget skjønn skal besørge "tilfresstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell". Dagens ordning, med etableringen av Mattilsynet og fjerning av distriktsveterinærordningen, innebærer allerede en svekket beredskap mot smittsomme sjukdommer, og det synes som det framlagte forslag vil innebære en ytterligere svekkelse av dette viktige området. Vi kan ikke se at kravet om tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell er ensbetydende med døgnkontinuerlig beredskap. Døgnkontinuerlig veterinær beredskap på landsbasis er en forutsetning for at Mattilsynet kan forvalte beredskap mot smittsomme sjukdommer på en velfungerende og betryggende måte.

For alle husdyrholdere er et godt og mest mulig enhetlig tilbud av veterinære tjenester i alle landets kommuner avgjørende for et forsvarlig dyrehold og god dyrevelferd. I tillegg har veterinærbetjeningen nær sammenheng med betjening av kunstig sædovertføring som Geno har ansvar for. Denne tjenesten utføres av både veterinærer og seminteknikere. Veterinær betjening er spesielt benyttet i områder med store avstander og med middels og lav dyretetthet. Det er ønskelig fra Geno sin side å fortsette dette mønsteret, også for å kunne bidra til økonomisk grunnlag for god veterinærdekning. Farene med det framlagte forslaget er at det kan medføre større kjøreavstander, dyrere betjeningsmønster og dårligere service for våre medlemmer. Dette vil kunne framtvinge løsninger med teknikerbetjening i flere områder, noe som ytterligere vil redusere grunnlaget for en god veterinær betjening.

Oppsummert vil konsekvenser av kommunalt ansvar for dyrehelsetjeneste slik forslaget foreligger, dvs uten tilstrekkelige føringer og midler, føre til ulik tjenesteyting kommunalt, med fare for dyrehelse og nedsatt dyrevelferd, og dessuten redusert nasjonal beredskap for smittsomme sjukdommer.

Det foreliggende forslag trenger ytterligere behandling og forberedelse der konsekvensanalyser blir tydeliggjort. Dersom kommunalt ansvar for veterinær betjening skal virke optimalt er det helt nødvendig at staten gir klare føringer og entydige definisjoner av tjenesten med dertil hørende forutsigbare og langsiktige midler.

Med vennlig hilsen
Geno

Sverre Bjørnstad
Adm.dir